

BIBΛIO

ΤΙΤΟΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (περ. «Εντευκτήριο», Ιούλ. / Σεπ. 2011) «Όσο κοιμάμαι τις παιδικές φωτογραφίες / τόσο πιο καθαρά το βλέπω / περισσότερο κι από το παρελθόν / το μέλλον είναι που δεσμεύει»

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ένας κόσμος αλλόκοτος

«ΜΙΑ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ»
 ΑΛΑΙΝ ΝΤΕ ΜΠΟΤΤΟΝ

- Μετάφραση: Αντώνης Καλοκύρης
- Εκδόσεις «Πατάκη»
- Σελίδες: 156
- Τιμή: 9 ευρώ

«Αν σας ζητούσαν να δείξετε σ' έναν Αρειανό ένα και μοναδικό μέρος που να συμπυκνώνει όλα ζητήματα απασχολούν τον σύγχρονο άνθρωπο, είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα έπρεπε να κατευθυνθείτε προς ένα αεροδρόμιο». Μετά την «Τέχνη του ταξιδιού», ο Αλαίν ντε Μπottόν μάς προτείνει να γνωρίσουμε τον αλλόκοτο κόσμο ενός αεροδρομίου. Εκείνος πέρασε μία βδομάδα σε όλους τους κόρους ενός από τα πλέον πολυσύχναστα αεροδρόμια, του Χίθροου, ύστερα από πρόσκληση των ιδιοκτητών του, παρέα με τον φωτογράφο Richard Baker. Με τη χαρακτηριστική του γραφή οδηγεί τον αναγνώστη στα άδυτα του αυτού του μυστηριώδους «μη τόπου» αποδεικνύοντας ότι ο χρόνος που περνάμε εκεί είναι μάλλον αποκαλυπτικός.

Στον ιταλικό Νότο

«ΧΙΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΖΩ ΕΔΩ»
 ΜΑΡΙΟΛΙΝΑ ΒΕΝΕΤΣΙΑ

- Μυθιστόρημα
- Μετάφραση: Δήμητρα Καταμάνη
- Εκδόσεις «Καστανιώτη»
- Σελίδες: 272
- Τιμή: 15 ευρώ

Πρόκειται για το μυθιστόρημα που έκανε γνωστή την Ιταλίδα συγγραφέα, με το πρώτο της κίβλο βιβλίο, τιμημένο με το Βραβείο Καμπιέλο 2007. Παρακολουθεί πέντε διαφορετικές γενιές μιας οικογένειας με φόντο ένα χωριό του ιταλικού Νότου, στο πέρασμα της Ιστορίας, από το 1861 με την Ένωση της Ιταλίας έως το 1989 με την πώση του τείχους του Βερολίνου. Πόλεμοι, προσφυγιά, πείνα, σκάνδαλα, αγώνες, ερωτικά πάθη σιγματίζουν την οικογένεια Φαλκόνε, από τον προπάτορα και άρχοντα του χωριού Φραντσέσκο και την ασεφάνωτη, ταπεινή σύντροφό του Κοντσέτα έως την τελευταία απόγονο Τζόια, η οποία ενάμιση αιώνα μετά το σκάει από το σπίτι της για να ανακαλύψει το αληθινό νόημα της ζωής.

«Κάρολος Κουν. Σκόρπιες αναμνήσεις από τη ζωή του». Ο δικηγόρος Βίκτωρ Θ. Μελάς, καταγράφει τις αναμνήσεις του από την 35χρονη φίλιά του με τον Κουν. Εκδ. ΜΙΕΤ

ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

«Ιερείς του περιττού» σε μια πλαστή τριακονταετία

Πέντε φίλοι συναντιούνται στον τόπο όπου πέρασαν τις πρώτες τους διακοπές και παρατηρούν πόσο άλλαξαν, στα «Παιδιά του Κáιν»

ΓΡΑΦΕΙ Η ΔΗΜΗΤΡΑ ΡΟΥΜΠΟΥΛΑ
 dirouboula@pegasus.gr

«Το καλό με τα όνειρα είναι ότι έχουν πάντα happy end. Το κακό είναι ότι, μόλις πέσουν οι τίτλοι τέλους κι ανάψουν τα φώτα, προσγειώνεσαι απότομα στην πραγματικότητα». Χάπι εντ δεν υπάρχει στα «Παιδιά του Κáιν» του Νίκου Παναγιωτόπουλου. Αντιθέτως το τέλος μένει μετέωρο, αφού ο θάνατος του πιο χαρισματικού, αλλά και του πτημένου της παρέας, μένει ανεξιχνίαστος.

Όμως ο αναγνώστης, κλείνοντας το βιβλίο, μένει με την πικρή, πολύ πικρή γεύση της πραγματικότητας. Εκείνης την οποία βιώνει και που είναι το αποτέλεσμα αυτής που περιγράφεται στο μυθιστόρημα, από το 1979 ως το 2009, εποχή μιας απατηλής ευδαιμονίας και ενός «φαντασιακού σοσιαλισμού». Μια παρέα πέντε παλιών φίλων, κοντά στα 50, ξανασυναντούνται και επιστρέφουν σε ένα νησί του Ιονίου, όπου είχαν περάσει τις πρώτες διακοπές τους πριν από τριάντα χρόνια. Ένας εξ αυτών, ο Πέτρος, πετυχημένος διαφημιστής με ισχυρά πολιτικά κόνε, έχει προσκαλέσει επίμονα τους υπολοίπους στον παλιό Μύλο, τον οποίο έχει ανακαινίσει μεγαλοπρεπώς. Το 2009 τίποτα δεν είναι ίδιο με το 1979.

Ότι η απομονωμένη παραδεισένια παραλία, κάτω από το ψαροχώρι, ούτε καν οι ίδιοι. Το Καινούργιο, έτσι ονομάζεται το χωριό, έχει αλωθεί από τον τουρισμό. Οι μάντρες έχουν μετατραπεί σε μπάρες μπαρ, τα μονοπάτια έχουν γίνει δρόμοι, τα δίδυμα πευκάκια έχουν κοπεί για να χτιστεί μίνι μάρκετ, ξύλινες πινακίδες οδηγούν σε apartments και ιταλικά εστιατόρια. Ακόμη και οι κολοκυθοκεφτέδες της παλιάς ταβέρνας δεν έχουν την ίδια γεύση, ενώ στην πινακίδα του χωριού έχουν μείνει μόνο τα τέσσερα πρώτα γράμματα: Κáιν, εξ ου και ο αλληγορικός τίτλος του βιβλίου.

Η παρέα έχει χάσει τη συνοχή της, αλλά η πορεία όλων έχει κοινά χαρακτηριστικά, αφού οι επιλογές τους έχουν υπαγορευτεί λίγο πολύ από το κλίμα της εποχής: εύκολο χρήμα, λαϊφστάιλ, ευφάνταστες καριέρες, κομματικά ή κυβερνητικά αλισβερίσια. Είναι παιδιά της «οικονομικής ανάπτυξης, που με τις ευλογίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, λειτούργησε σαν ευρύχωρο κολυμπήθρα του Σιλωάμ». Ο Νίκος Παναγιω-

τόπουλος περιγράφει τους ήρωές του ανατρέχοντας στις επιλογές και τις επαγγελματικές επιδιώξεις τους. Τους εντάσσει σε μια εποχή που, όπως την περιγράφει ένα από τα μέλη της παρέας, η Σοφία, η πιο «υγιής» από όλους, «η μαγκιά αναδείχτηκε σε δικαίωμα», η αρπαχτή βαφτίστηκε «κίνητρο», το θράσος κι ο τσαμπουκάς «επαναστατικότητα», η ρεμούλα έγινε «κανόνας» και η κομπίνια φανέρωσε «δημιουργικότητα»...

Είναι η εποχή που έβαλε στην άκρη τους χαρισματικούς και τους έντιμους, τους έριξε με τον τρόπο της στο κενό. Ένας απ' αυτούς είναι και ο Χρήστος, το πρότυπο της αλλοτινής παρέας, το αδιαμφισβήτητο αστέρι της, η αύρα επιρροής της όλους, ο οποίος αφήνοντας αναξιοποίητες τις σπουδές του στα μαθηματικά κατέληξε γκαρσό-νι στο ταβερνάκι του Καινούργιου να σερβίρει τώρα τους παλιούς του φίλους που του ζητούν και εξηγήσεις γιατί χάθηκε...

Στο τέλος του τριήμερου του Αγίου Πνεύματος, όταν η παρέα ετοιμάζεται να αναχωρήσει από το νησί, γίνεται η μεγάλη ανατροπή, η «κλιμάκωση της έντασης», που δίνει μια αστυνομική χροιά στο μυθιστόρημα. Ο Χρήστος πέφτει στο γκρεμό και χάνεται στη θάλασσα. Αυτοκτονία, ατύχημα; Τον έσπρωξε κάποιος; Τα ερωτήματα δεν θα απαντηθούν και ο θάνατος θα μείνει ανεξιχνίαστος, παρά τα συνειδησιακά ξεσπάσματα της Σοφίας, που πιστεύει ότι ο Χρήστος είναι το θύμα όλων τους, είχε ένα «κακογραμμένο ρόλο» και πάντως «δραπέτευσε απ' την ανυπαρξία του κι ήρθε να παίξει με την ύπαρξή μας». Αλλωστε, «αν είναι να διαλευκανθεί το ζήτημα μιλάμε για τριάντα χρόνια...».

Η πικρή γεύση της πραγματικότητας μένει στον αναγνώστη στα «Παιδιά του Κáιν» του Νίκου Παναγιωτόπουλου

«ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΪΝ»
 ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

- Μυθιστόρημα
- Εκδόσεις «Μεταίχμιος»
- Σελίδες: 395
- Τιμή: 16,60 ευρώ

ΣΕΛΙΔΟΔΕΙΚΤΗΣ

«Η Μεταπολίτευση ήρθε κουτί στους κοτσαμπάσπδες που κυβερνούσαν τον τόπο. Ήταν φυσικά αναγκασμένοι να ανοίξουν την παρτίδα. Ήταν ρεαλιστές κι είχαν πάρει το μάθημά τους. Ήταν καιρός για αλλαγή. Κι οι πρώην αποκλεισμένοι είδαν φως και μπήκαν, ένα λεφούσι στερημένων που πίστεψαν πως είχε έρθει η ώρα ν' αποζημιωθούν, ενώ απλώς έπεφταν με τα μούτρα στο ξεροκόμματο που τους είχαν πετάξει εντέχνως. Όλοι τους ανεξαιρέτως επιδόθηκαν σ' ένα πλιάτσικο άνευ προηγουμένου. Η συγκυρία δικαίωσε την ξετσιπωσιά τους. Αρπαζαν όσα χωρούσε η χούφτα του καθενός (...). Η τελευταία πράξη του εμφυλίου, αγαπητέ Τιερί, παίχτηκε στο χρηματιστήριο. Η οικονομική ανάπτυξη, με τις ευλογίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, λειτούργησε σαν ευρύχωρη κολυμπήθρα του Σιλωάμ!» (σελ. 314-315)